

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U DOBOJU
Broj: 86 0 P 057512 26 GŽ 2
Doboj, 6.5.2026. godine

Okružni sud u Doboju u vijeću sastavljenom od sudija Slađane Pajić, kao predsjednika vijeća, Ognjenke Cvijanović i Azmire Mejrušić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice Z. L. ž. M. iz B. P., S., opština M., koju zastupa punomoćnik Safet Kikić, advokat iz Gradačca, protiv tuženih M.J. rođene L., kći M. iz B.P., S., opština M., koju zastupa punomoćnik Klaudija Kljajić, advokat iz Banja Luke i M. G. rođene L., kći M. iz B. P., S., opština M., radi utvrđenja prava na bračnu stečevinu i djelimično poništenje ugovora o poklonu, odlučujući o žalbama tužiteljice i tužene M. G., izjavljenim protiv presude Osnovnog suda u Modriči broj 86 0 P 057512 25 P 2 od 22.10.2025. godine, na sjednici održanoj 6.5.2026. godine, donio je

PRESUDU

Žalbe tužiteljice Z. L. i tužene M. G. se odbijaju i potvrđuje presuda Osnovnog suda u Modriči broj 86 0 P 057512 25 P 2 od 22.10.2025. godine.

Odbija se zahtjev tužiteljice za naknadu troškova sastava žalbe, kao neosnovan.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom odbijen je u cijelosti kao neosnovan tužbeni zahtjev tužiteljice kojim je tražila da sud utvrdi da je tužiteljica po osnovu sticanja u braku sa pok. L. M. iz B. P., vanknjižni suvlasnik i suposjednik sa dijelom 1/2 na nekretninama: k.č. br. 1010 kuća i zgrada od 106 m², dvorište od 500 m² i njiva od 774 m², k.č. br. 816/2 „B.“ šuma 2 kl. od 4222 m², k.č. br. 1012/1 „B.“, njiva 3 kl. od 26854 m², k.č. br. 1012/1 „B.“ šuma 3 kl. od 700 m², sve upisane u PL br. 71/3 KO B. P., na ime M. J. (u daljem tekstu prvotužena), te k.č. br. 816/1 „B.“ šuma 2 kl. od 4937 m², k.č. br. 1011 „P.“ voćnjak 4 kl. površine 794 m² i k.č. br. 1012/4 „B.“ 4 kl. od 13952 m², sve upisane u PL br. 208/2 KO B. P., na ime M. G. (u daljem tekstu drugotužena), pa slijedom toga i u dijelu preko 1/2 svih navedenih nekretnina utvrđuje djelimična ništavost ugovora o poklonu sačinjenog i ovjerenog od strane notara Andrić Nenada iz Modriče, broj OPU-929/2008 od 08.07.2008. godine, što su tužene dužne priznati i trpjeti da se odmah nakon pravosnažnosti presude, tužiteljica upiše kao nosilac prava suposjeda na navedenim nekretninama u idealnom dijelu od 1/2, kod nadležne Republičke uprave za geodetske i imovinsko-pravne poslove Banja Luka, Područna jedinica Modriča, te da tuženi tužiteljici solidarno nadoknade troškove parničnog postupka u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Istom presudom obavezana je tužiteljica da prvotuženoj na ime troškova parničnog postupka plati iznos od 13.588,00 KM, u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv te presude u zakonom propisanom roku žalbe su izjavile tužiteljica i drugotužena.

Tužiteljica je žalbu podnijela zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se žalba uvaži, osporena presuda preinači u smislu žalbenih navoda i obaveže prvotužena da snosi troškove.

Drugotužena je u žalbi navela da je tokom prvostepenog postupka priznala tužbeni zahtjev, pa joj nije jasno zbog čega je odbijen tužbeni zahtjev njene majke. Ukazala je da je predmetnom presudom nanесena velika nepravda njenoj majci, jer je nakon više od 60 godina sticanja zajedničke imovine ostala bez imovine zbog pogrešnog stava suda da je ona suprugu dala saglasnost za raspolaganje istom.

Predložila je da ovaj sud svojom odlukom ispravi učinjenu nepravdu njenoj majci.

Odgovor na žalbe nije dostavljen.

Žalbe nisu osnovane.

Nakon što je ispitao prvostepenu presudu u granicama određenim odredbom člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13, 27/24, 29/26), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sledećih razloga.

Predmet spora u ovoj parnici je tužbeni zahtjev kojim je tužiteljica tražila da sud utvrdi da je predmetne nekretnine tužiteljica stekla tokom trajanja bračne zajednice sa preminulim M. L., da njoj pripada polovina istih, pa da je slijedom toga djelimično ništav ugovor o poklonu kojim je preminuli M. L. iste poklonio tuženima, kao i da se tužiteljica kod nadležnog organa za vođenje zemljišnoknjižne evidencije upiše kao suvlasnik istih sa dijelom od 1/2.

Prvostepeni sud je na osnovu navoda stranaka i provedenih dokaza utvrdio:

- da među parničnim strankama nije sporno da je tužiteljica zaključila brak sa pokojnim M. L. dana ... godine, da je isti trajao do ... godine kada je preminuo M., te da su u braku stekli dvije kćerke, ovdje prvotuženu i drugotuženu;
- da nije bilo sporno ni to da je pokojni M. L. zaključio Ugovor o poklonu kod notara Nenada Andrića broj OPU-929/2008 od 8.7.2008. godine kojim je nepokretnu imovinu uknjiženu na svom imenu poklonio njihovim kćerkama prvotuženoj i drugotuženoj, te je tim ugovorom ustanovljeno pravo doživotnog uživanja u njegovu korist kao poklonodavca;
- da je među strankama bilo sporno da li je ugovor o poklonu od 8.7.2008. godine zakonit, odnosno da li je djelimično ništav u dijelu preko 1/2 svih navedenih nekretnina u predmetnom ugovoru, da li je tužiteljica po osnovu sticanja u braku sa pokojnim M. L. stekla pravo suvlasništva i suposjeda sa dijelom 1/2 na predmetnim nekretninama, te da li je suprug tužiteljice bez njenog ovlaštenja i saglasnosti raspolagao sa imovinom stečenom u braku tako što je tu imovinu ugovorom o poklonu poklonio prvotuženoj i drugotuženoj;
- da je odredbama člana 103. do 110. Zakona o obligacionim odnosima propisano da ništavi ugovori ne proizvode pravno dejstvo, da svako zainteresovano lice ima pravo da se pozove na ništavost određenog ugovora, te da se sudskom odlukom utvrđuje ništavost ugovora i da se zahtjev za ništavost može podnijeti bez obzira na protek vremena;
- da iz provedenih dokaza proizlazi da je tužiteljica znala da je namjera njenog pokojnog supruga da za života pokloni svoju posebnu a i imovinu koju je stekao u braku sa tužiteljicom njihovim kćerkama i da su se dogovorili da će na porodičnoj kući zadržati pravo doživotnog uživanja;
- da ovaj zaključak proizlazi iz nesporne činjenice da je od raspolaganja koje se sastoji od upisa u zemljišne knjige pa do dana podnošenja tužbe prošlo 13 godina;

- da je prvotuzena 2018. godine sa svojim suprugom na poklonjenom zemljištu odmah do porodične kuće roditelja izgradila svoju kuću, da joj tužiteljica nije sporila to pravo, da se nije protivila gradnji i raspolaganju imovinom;
- da iz izjave svjedoka geometra Todora Draganovića, kojeg je suprug tužiteljice angažovao 2006. godine da se izvrši dioba posjeda na dva suposjednika, proizlazi da se ne sjeća da je u vrijeme kad je bio na terenu postojao bilo kakav problem između tužiteljice i njenog pokojnog supruga, te da je ponovo 2021. godine po nečijem zahtjevu izlazio na teren i obnavljao granice koje je postavio pokojni M. 2006. godine;
- da iz iskaza stranaka i saslušanih svjedoka proizlazi da je tužiteljica koja i danas živi u porodičnoj kući znala za predmetno raspolaganje, da je isto bilo i njena volja i da se istom nije nikad usprotivila sve do 2021. godine, znači poslije smrti M., a i tužiteljica je raspolagala svojom imovinom, bez saglasnosti supruga, što je njemu bilo poznato;
- da je tužiteljica u svom iskazu navela da joj je suprug nakon zaključenja ugovora o poklonu rekao da je napravio ugovor o poklonu sa kćerkama, da je sve njihovo, kuća, okućnica, zgrada, šupa, koš i da je to njihovo dok su oni živi i da im ne može niko ništa, te dok je suprug bio živ nije bilo problema i svađa i zato nije podnosila tužbu, već kad je on umro prvotuzena je počela da stvara probleme;
- da je geometar Todor bio kod tužiteljice i njenog supruga 2006. godine kada je na terenu vršena podjela posjeda, a ugovor o poklonu je zaključen 2008. godine, da je tužiteljica znala da će njen suprug imovinu pokloniti njihovim kćerkama, a da će za nju i sebe zadržati pravo doživotnog uživanja porodične kuće, jer joj je to rekao i suprug i geometar Todor, da se tužiteljica nije usprotivila toj podjeli imovine ni 2006. godine, ni 2008. godine, a ni sledećih 13 godina, sve do smrti svoga supruga kada su navodno počeli problemi sa prvotuzenom, pa je sud zaključio da je tužiteljica za zaključenje predmetnog ugovora dala svoju saglasnost, jer da se nije saglasila ona bi reagovala još za života M.;
- da je pasivnim ponašanjem tužiteljica izgubila pravo pobijanja predmetnog ugovora;
- da se pasivno ponašanje tužiteljice u periodu od 13 godina može smatrati prećutno datom saglasnošću za raspolaganje predmetnom imovinom iz ugovora o poklonu, koji u svojoj naravi predstavlja podjelu imovine za života, a i drugotuzena je izjavila da je volja njenog oca u momentu kad je činio poklon bila da se stečena imovina podijeli za života kako poslije njegove smrti ne bi došlo do problema i da su se zajednički dogovorili kako će tu imovinu podijeliti, da je prethodno došao geometar da podijeli imovinu i da je tužiteljica znala za zaključenje ugovora o poklonu;
- da tužiteljica nije dokazala da postoji bilo koji element ništavosti Ugovora o poklonu od 8.7.2008. godine u pogledu člana 47. Zakona o obligacionim odnosima, osnova iz član 52. Zakona o obligacionim odnosima ili pobude za zaključenje ugovora o poklonu iz člana 53. istog zakona, pa isti proizvodi pravno dejstvo od momenta njegovog zaključenja, te je tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan;
- da su tužbenim zahtjevom obuhvaćene i nekretnine koje su nesporne prema geodetskom vještačenju i drugim dokazima predstavljale posebnu imovinu pokojnog supruga odnosno nekretnine koje je stekao nasljeđem, pa se ni u tom smislu na bilo kojoj nekretnini izuzev zajedničke porodične kuće ne može postavljati zahtjev za diobu bračne imovine jer je pokojni suprug svojom posebnom imovinom mogao raspolagati slobodno bez ovlaštenja i saglasnosti tužiteljice;
- da je prvotuzena nekretnine na kojima se traži utvrđenje bračne tekovine stekla zakonito na osnovu ugovora o poklonu, te da iste drži u posjedu više od 14 godina, odnosno do dana podnošenja tužbe, to je na istim stekla pravo vlasništva i putem održaja, te tužiteljica ne može tražiti utvrđenje bračne tekovine na nekretninama koje je prvotuzena stekla na osnovu ugovora o poklonu a i održajem, a za koji period tužiteljica, iako je boravila u porodičnoj kući i imala

saznanja o tome da je prvotužena po osnovu ugovora o poklonu postala vlasnik i posjednik predmetne nekretnine, nikad nije prigovarala ili tražila svoj udio u istima;
- da je odluku o troškovima postupka sud donio na osnovu odredbe člana 386. stav 2. Zakona o parničnom postupku i prema važećoj advokatskoj tarifi, a prema uspjehu stranaka u sporu i uzimajući u obzir samo one troškove koji su bili potrebni za vođenje parnice, pa je tužiteljica obavezana da prvotuženoj na ime troškova postupka isplati iznos od 13.588,00 KM.

Navodi žalbe tužiteljice kojima se osporava prvostepena presuda nisu osnovani.

Naime, iz sadržaja spisa proizlazi da su pred prvostepenim sudom pročitani materijalni dokazi, te saslušane stranke i svjedoci. Prvostepeni sud je u obrazloženju presude pojedinačno naveo sadržaj svakog pojedinog materijalnog dokaza i interpretirao iskaze saslušanih stranaka kao i iskaze svakog saslušanog svjedoka. Cijeneći te dokaze, pravilno je utvrđenje prvostepenog suda da tužiteljica nije dokazala svoje navode da je njen suprug raspolagao zajedničkom imovinom bez njenog znanja i saglasnosti.

Tokom postupka među parničnim strankama nije bilo sporno da su tužiteljica i preminuli M. L. (otac tuženih) zasnovali bračnu zajednicu godine i da je njihov brak prestao smrću M. ... godine.

Iz navoda tužiteljice, koji su potvrđeni iskazima brojnih svjedoka (N. J., M. G., S. S., V. J., A. P.), a koje ni tužene nisu sporile, proizlazi da su se tužiteljica i njen suprug, a otac tuženih, nakon zaključenja braka iz K. preselili u L. (sada B.P.). Do preseljenja je došlo u dogovoru sa ocem tužiteljice T. V. i M. R. vanbračnom suprugom oca tužiteljice, a koja je bila i u srodničkim odnosima sa preminulim M. suprugom tužiteljice, da zajedno žive, da ih u starosti paze, dohrane i sahrane, te naslijede njihovu imovinu.

Prema iskazima stranaka i svjedoka tužiteljica i njen preminuli suprug su i brinuli o ocu tužiteljice i njegovoj vanbračnoj supruzi, a od kojih su i stekli predmetnu imovinu.

Iz Ugovora o darovanju sačinjenog na Zapisnik kod Sreskog suda u G. godine proizlazi da je M. R. suprug tužiteljice poklonila nekretnine označene po starom premjeru k.č. broj 257/3, 364, 238/1 i 238/2 upisane u ZK ul. broj 60 KO L. D., te nekretnine upisane u ZK ul. broj 66 KO L. D. označene sa k.č. broj 365/3, 365/1, 256, 369/1, 369/3, bliže opisane u tom ugovoru. Prema istorijatu po starom i novom premjeru koji je izdat od Gradske službe za geodetske i imovinsko-pravne poslove Grada G. ... godine može se zaključiti da se radi upravo o nekretninama koje su predmet tužbenog zahtjeva, a koje su od momenta sticanja do danas mijenjale oblik i površinu, te je vršena dioba istih.

Te nekretnine, kao i dio nekretnina koje je stekao od oca tužiteljice, suprug tužiteljice je 8.7.2008. godine, Ugovorom o poklonu obrađenim kod notara Nenada Andrića iz Modriče pod brojem OPU-929/2008, poklonio njihovim zajedničkim kćerkama tj. tuženima.

Tužiteljica taj ugovor osporava tvrdeći da je isti ništav jer je njen suprug bez njene saglasnosti raspolagao nekretninama koje čine njihovu zajednički stečenu imovinu tokom trajanja braka.

Prema odredbi člana 103. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“ broj: 29/78, 39/85, 57/89, te „Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 17/93, 3/96, 39/03 i 74/04) ugovor koji je protivan prinudnim propisima, javnom poretku ili dobrim

običajima je ništav ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu sankciju ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

Imovina koja je stečena tokom trajanja braka supružnika je regulisana odredbama Porodičnog zakona.

Odredbom člana 343. Porodičnog zakona („Službeni glasnik RS“ broj 17/23, 27/24, 59/24 – Odluka Ustavnog suda Republike Srpske, 20/25 – Odluka Ustavnog suda Republike Srpske, 61/25) je propisano da u predmetima u kojima do dana stupanja na snagu ovog zakona nije donesena pravosnažna odluka, a koji se odnose na brak i odnose u braku, odnose roditelja i djece, usvojenje, starateljstvo i izdržavanje, primjenjuju se odredbe ranije važećeg zakona.

U ovoj pravnoj stvari tužba je podnesena 12.3.2021. godine i nije donesena pravosnažna odluka, pa se u konkretnom slučaju primjenjuju odredbe ranije važećeg Porodičnog zakona („Službeni glasnik RS“ broj 54/02, 41/08, 63/14).

Odredbom člana 270. tačka 6) ranije važećeg Porodičnog zakona je propisano da pokloni trećih lica učinjeni tokom bračne zajednice (u novcu, stvarima, pružanju pomoći radom i sl.) ulaze u zajedničku bračnu imovinu, bez obzira koji ih je bračni drug primio, ukoliko drugačije ne proizlazi iz namjene poklona, ili se iz okolnosti u momentu davanja poklona može zaključiti da je poklonodavac želio učiniti poklon samo jednom od bračnih supružnika.

Prema tome, predmetna imovina koju je suprug tužiteljice stekao poklonom za vrijeme trajanja bračne zajednice, a posebno cijeneći činjenicu da su oni zajedno preuzeli obavezu da žive sa poklonodavcem M. R., da je u starosti paze, dohrane i sahrane, predstavlja zajedničku imovinu tužiteljice i njenog supruga M..

Tačni su navodi žalbe kojima se ukazuje na pogrešan stav prvostepenog suda iz obrazloženja odluke da su tužbenim zahtjevom obuhvaćene i nekretnine koje predstavljaju posebnu imovinu pokojnog supruga tužiteljice tj. nekretnine koje je stekao nasljeđem i kojima je mogao slobodno raspolagati kao svojom posebnom imovinom, izuzev zajedničke porodične kuće. Prvostepeni sud u obrazloženju svoje odluke nije jasno naveo koja je to posebna imovina pokojnog supruga tužiteljice stečena nasljeđem, jer za takvu tvrdnju nisu predloženi, niti provedeni bilo kakvi dokazi.

Međutim, zaključak prvostepenog suda zbog koga je odbijen tužbeni zahtjev se zasniva na utvrđenju da je tužiteljica znala i saglasila se sa voljom pokojnog supruga da za života pokloni svu imovinu upisanu na njegovom imenu njihovim kćerkama, a da i tužiteljica imovinu upisanu na njenom imenu pokloni drugotuženoj, te da su se dogovorili da na porodičnoj kući zadrže pravo doživotnog uživanja.

Ovaj zaključak je, i po ocjeni ovog suda, pravilan, jer se zasniva na provedenim dokazima i to samim iskazima parničnih stranaka, iskazima saslušanih svjedoka, a i provedenim materijalnim dokazima. Za ovakav zaključak prvostepeni sud je dao dovoljno jasne i razumljive razloge koje kao pravilne prihvata i ovaj sud.

Prema odredbi člana 271. stav 1) ranije važećeg Porodičnog zakona zajedničkom imovinom bračni supružnici raspolažu sporazumno.

Tužiteljica je u svom iskazu navela da kada je njen suprug napravio ugovor o poklonu sa kćerkama, da je nakon toga došao kući i rekao joj da je napravio ugovor o poklonu sa kćerkama i da je sve njih dvoga kuća i okućnica, zgrada, šupa, koš i da je to sve njihovo dok su živi i ne može im niko ništa, a da nju nije zvao kada je išao u M. da napravi ugovor i da njenog potpisa na ugovoru nema.

Prije zaključenja ugovora o poklonu suprug tužiteljice je 2006. godine angažovao geometra Todora Draganovića, koji je u svom iskazu naveo da je bio na terenu kod kuće pokojnog M. koji je podnio zahtjev da se izvrši dioba posjeda na dva suvlasnika. Po navodima ovog svjedoka kada je bio na terenu tužiteljica se nije protivila toj podjeli posjeda.

Svjedok A. S., koji živi u neposrednoj blizini predmetne imovine i bivši suprug prvotužene je u svom iskazu naveo da je jedne prilike vidio geometra Todor na njivi kod pokojnog M., pa je otišao da vidi šta radi. Tom prilikom M. mu je rekao da je odlučio da podijeli zemlju kćerkama M. i M. da se one ne bi svađale poslije njegove smrti. Po navodima ovog svjedoka za podjelu zemlje kćerkama je znala i tužiteljica, jer su zajedno sjedili i pili kafu i Z. je bila prisutna razgovoru o podjeli imovine kćerkama i da nije imala nikakav prigovor na to.

Iz navedenog proizlazi da je tužiteljica bila prisutna kada je po zahtjevu njenog preminulog supruga ... godine geometar Todor Draganović, na licu mjesta vršio diobu parcela kako bi se iste podijelile njihovim zajedničkim kćerkama i da se tome nije protivila. Tužiteljici je lično njen suprug nakon što je potpisan ugovor o poklonu ... godine rekao za isti, te da se ona ni tada tome nije protivila. Nakon zaključenja ugovora o poklonu tužene su se i uknjižile kao posjednici predmetnih nekretnina i tužiteljica im to pravo nije osporavala punih 12 godina. Prvotužena je nakon zaključenja predmetnog ugovora o poklonu na dijelu nekretnina koje je dobila u neposrednoj blizini porodične kuće roditelja izgradila svoju kuću ... godine, a tužiteljica se tada nije protivila toj gradnji, već su i ona i drugotužena pomagale tako što su majstorima spremale hranu i piće. Tužiteljica je nakon što je njen suprug zaključio predmetni ugovor i ona lično sa drugotuženom zaključila ugovor o poklonu i poklonila joj nekretnine koje su bile uknjižene na njenom imenu. Iz prepisa Pl. broj 71 KO B. P. proizlazi da je prvotužena upisana kao posjednik nekretnina ukupne površine 33156 m². Drugotužena je upisana kao posjednik nekretnina u Pl. broj 208 KO B. P. ukupne površine 36293 m².

Iz navedenog se može samo izvesti zaključak da su tužiteljica i njen preminuli suprug za života sporazumno donijeli odluku da sve svoje nekretnine koje su stekli tokom trajanja bračne zajednice podijele svojim zajedničkim kćerkama na približno jednake dijelove. Stoga je pravilno postupio prvostepeni sud kada je odbio tužbeni zahtjev kojim je tužiteljica tražila da se utvrdi da je ugovor o poklonu koji je zaključio njen suprug ništav iz razloga što ona nije dala svoju saglasnost na to raspolaganje.

Kako iz provedenih dokaza proizlazi da je tužiteljica znala za raspolaganje predmetnim nekretninama od strane svog supruga, a koje čine njihovu zajednički stečenu imovinu i tome se nije protivila, već je i ona svojom imovinom raspolagala tako da njihove zajedničke kćerke dobiju približno jednake dijelove, to nije bilo osnova za utvrđenje da je predmetni ugovor o poklonu iz 2008. godine ništav. Stoga nije bilo osnova ni da se usvoji tužbeni zahtjev tužiteljice u odnosu na drugotuženu, koja je priznala tužbeni zahtjev. Prema tome bez osnova su i navodi žalbe drugotužene kojima se ukazuje da je sud u odnosu na ovu tuženu trebao donijeti presudu na osnovu priznanja. Ukoliko drugotužena želi da udovolji volji majke, ona joj uvijek može pokloniti ugovorom dio nekretnina koje je stekla na osnovu predmetnog ugovora o poklonu.

Navodi tužiteljice i drugotužene kojima ukazuju da je tužiteljica bila izložena pritisku i nasilju od strane supruga, da se nije smjela protiviti volji supruga da na predmetni način pokloni zajednički stečenu imovinu, nisu potvrđeni niti jednim dokazom.

Naime, svjedok S. S., rođen ... godine je u svom iskazu naveo da je lično poznavao M. i Z. L. i da su mu oni tetak i tetka. Kada je krenuo u prvi razred osnovne škole godinu dana je živio u njihovoj kući i po njegovom mišljenju oni su imali dobar brak. Svjedok A. S., koji živi u neposrednoj blizini porodične kuće parničnih stranaka je u svom iskazu naveo da je po njegovom viđenju brak između Z. i pokojnog M. bio dobar. Niko od saslušanih svjedoka niti jednom riječju nije naveo da je ikada vidio i primjetio bilo kakvo fizičko ili verbalno nasilje koje je ispoljavao pokojni suprug tužiteljice prema njoj.

Po ocjeni ovog suda, da je preminuli suprug tužiteljice bez dogovora sa tužiteljicom odlučio da zaključi predmetni ugovor o poklonu ... godine, a da je drugotužena, kako sada to tvrdi, znala da majka nije saglasna sa tim, uobičajen i logičan postupak bi bio da odbije da zaključi sa ocem takav ugovor. Drugotužena nije ukazivala na bilo kakav loš odnos oca prema njoj ili da se i ona plašila oca, pa bi sasvim logično bilo da ocu kaže da ne želi da zaključi ugovor o poklonu čijoj sadržini se majka protivi. Međutim, ona tako nije postupila, već je zajedno sa ocem otišla u M. kod notara Nenada Andrića i ... godine potpisala ugovor o poklonu, te telefonom pozvala sestru tj. prvotuženu, koja se u tom momentu nalazila u S., da što prije dođe da i ona taj ugovor potpiše. Takav postupak zaključenja predmetnog ugovora, te naknadno zaključenje ugovora o poklonu između tužiteljice i drugotužene jasno upućuje na zaključak da je predmetni poklon imovine učinjen po sporazumu tužiteljice i njenog supruga sa njihovim zajedničkim kćerkama.

To što je prvotužena naknadno pristupila kod notara Nenada Andrića i potpisala predmetni ugovor o poklonu od ... godine, ne čini isti ništavim, jer je sadržina ugovora usaglašena i predstavlja rezultat volje i sporazuma ugovornih strana, što su svojim potpisima potvrdili svi potpisnici istog. Stoga su bez osnova i navodi žalbe tužiteljice kojima se ukazuje da je predmetni ugovor o poklonu ništav iz ovog razloga.

Tužiteljica je u svojstvu parnične stranke saslušana na glavnoj raspravi održanoj 1.2.2024. godine pred prvostepenim sudom. U ponovnom postupku tužiteljica nije pristupila na glavnu raspravu 9.9.2025. godine iz zdravstvenih razloga, a prvostepeni sud je odbio prijedlog njenog punomoćnika da se ona sasluša na licu mjesta u kući drugotužene.

Prema odredbi člana 164. stav 3. Zakona o parničnom postupku ako u toku postupka ponovno saslušanje stranke nije moguće ili je otežano iz drugih razloga, sud će pročitati zapisnik sa iskazom te stranke.

Rješenjem donesenim na zapisnik na glavnoj raspravi 9.9.2025. godine pročitani su zapisnik sa iskazom tužiteljice dat u ranijem postupku.

Prema tome, postupanje prvostepenog suda je zakonito, a odbijanjem prijedloga da se tužiteljica ponovo sasluša, po ocjeni ovog suda, nije narušeno njeno pravo na pravično suđenje, kako se to ukazuje žalbom tužiteljice. Ovo iz razloga što je tužiteljica iskaz u svojstvu parnične stranke već dala i detaljno i jasno se izjasnila o svim činjenicama vezano za tužbeni zahtjev.

Imajući u vidu da nisu osnovani žalbeni navodi tužiteljice i drugotužene, a kako nema ni povreda zakona na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, to je na osnovu odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku, odlučeno kao u izreci presude.

Odluku o troškovima ovog postupka sud je donio primjenom odredbe člana 397. stav 1. u vezi sa članom 387. Zakona o parničnom postupku, jer tužiteljica nije uspjela sa žalbom.

Predsjednik vijeća
Slađana Pajić